

[Villemoes.]

følgende Forslag: Som Importør betragtes den, der var Ejer af Varen ved dens Indførelse her i Landet, og som har købt Varen inden dens Afsendelse fra Købslandet. Sælges Varen, medens den er under Transport hertil (svømmende), afgør Nationalbankens Valutakontor efter Forhandling med Grosserer-Societetets og Provinshandelskammerets Valutaudvalg, hvem der vil være at betragte som Importør. Ministeren udtalte Betænkelighed ved at optage en saadan Bestemmelse i Loven uden forudgaaende direkte Drøftelse med Erhvervsorganisationer herom, men erklærede, at han paa dette Grundlag vilde optage Forhandling med Grosserer-Societetet og Provinshandelskammeret og ogsaa for dette Spørgsmaals Vedkommende søge at finde en for Importørerne tilfredsstillende Ordning.“

Ved anden Behandling af Lovforslaget havde jeg den Glæde at høre den højtærede Handelsminister udtale, at det i hvert Fald ikke fra hans Side eller fra Valutakontorets Side skulde komme til at skorte paa god Vilje til at naa det bedste Resultat. Ja, vil ærede Medlemmer saa maaske sige eller i hvert Fald tænke: derefter maa denne Sag vel være blevet bragt ud af Verden paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade. Men jeg kan desværre oplyse, at der overhovedet ikke er kommet noget Løsning. Da den højtærede Handelsminister erklærede, ganske naturligt for øvrigt, at han paa dette Grundlag vilde optage Forhandlinger med de to nævnte Handelsorganisationer og søge at finde en for Importørerne tilfredsstillende Ordning, slog jeg mig paa dette Tidspunkt til Taals dermed; men jeg er blevet sørgeligt skuffet. Disse Erhvervsorganisationer hørte intetsomhelst fra den højtærede Handelsminister i Løbet af to Maaneder, og da de to Maaneder og nogle Dage var gaaet, sendte Provinshandelskammeret den 21. Februar i Aar en høflig Skrivelse til Ministeriet for Handel og Industri, hvori man efter at have citeret det, der var gaaet forud, siger:

„Under Henvisning til foranstaaende tillader Provinshandelskammeret sig at andrage om, at disse Forhandlinger maa blive optaget, saa snart det er det høje Ministerium belejligt.“

Skrivelsen er underskrevet af et Medlem af dette høje Ting, der som bekendt er Formand for Provinshandelskammeret.

Nogen Tid derefter fik vi et, jeg kan godt sige, 5 Minutters Møde afholdt i Folketingets Ministerværelse. Den højtærede

Handelsminister er jo en meget optaget Mand, det erkender jeg saa godt som nogen; jeg synes, hans Opgave i disse Tider er umulig, men jeg synes heller ikke, han løser den godt. Det er en Sag for sig, men vi fik altsaa saadan et lille Møde foranstaltet i Folketingets Ministerværelse. Hverken Valutakontoret — jeg gaar ud fra, at Valutakontorets Chef var til Stede, jeg husker ikke bedre i hvert Tilfælde — eller den højtærede Handelsminister viste imidlertid nogen Interesse for at tilfredsstille os, og siden den Tid har i hvert Fald jeg intet hørt fra den højtærede Handelsminister om Sagen. Det er den Slags Begivenheder, der gør, at Handelsstanden bliver skeptisk indstillet over for Ministeriet og over for Valutakontoret. Efter dette har Løfteparagraffer og elskværdige Udtalelser for mig ikke den samme Tiltrækning som tidligere. Man bliver skeptisk over for Løfter, naar man behandles paa den Maade, som det her er sket. Jeg forlanger ikke, at den højtærede Handelsminister skal gaa ind paa vore Synspunkter, men man skulde synes, at det maatte være en Handelsministers fornemste Opgave at søge at tilfredsstille alle Parter inden for det Ministeriums Omraade, hvis Chef han er. Jeg kender imidlertid en Række gamle Firmaer, der har haft 25 Aars Jubilæum som Importører, men som ikke i Dag betragtes som Importører. De føler sig derfor deklasseret takket være den højtærede Ministers Fortolkning af dette Begreb, som jeg her har tilladt mig at omtale noget længe. Naar det erkendes, at Forholdene er saadan, kan man ikke andet end stille sig skeptisk over for Løfter. Derfor tror jeg heller ikke ret meget paa de Løfteparagraffer, der findes i det foreliggende Lovforslag om private Vareudvekslinger og om Appellinstansen.

Jeg ved ikke, hvordan Det konservative Folkeparti ser paa denne Sag, men det hører vi maaske om lidt, naar det ærede Partis Ordfører faar Lejlighed til at udtale sig her fra denne Talerstol.

Før jeg ser, at Ministeriet optræder paa en saadan Maade, at det ogsaa i dette Forhold søger at gøre Ret og Skel, stoler jeg ikke paa dette Ministerium. Jeg ved meget vel, at der er blevet givet Dispensationer fra 1931-Standarden. Men det er slet ikke det, der er Tale om. Det, der er Tale om her, er, at dersom den højtærede Minister virkelig vilde optræde som Standens Minister, saa havde han kun en eneste Ting at gøre. Jeg ved, at den højtærede Handelsminister er en Organisationernes Mand, men netop derfor skulde den højtærede Handelsminister gøre